

El pare va arribar a casa, i com sempre la seva filla Júlia el va rebre saltant d'alegria. Però aquell dia, a mitjans de desembre, la seva mirada ja avisava que alguna cosa passava pel seu cap. El pare, que es va adonar de seguida li va preguntar

- Júlia què et passa ?”.

La nena se'l va mirar seriosament i li va preguntar

- “pare, si et faig una pregunta em diràs la veritat?”.

Com us podeu imaginar el pare ja va començar a preocupar-se per la pregunta, ja que la seva filla era especialista en preguntes difícils.

-“Pare, existeixen els Reis Mags?”

El pare de la Júlia es va quedar mut... encara era massa petita per aquesta pregunta!.

-“les nenes diuen que són els pares. És veritat?”

-“I tu filla, què creus?”

-“no ho sé papà, a vegades que sí, i a vegades que no. Crec que sí perquè t'ho m'ho expliques, però com que les nenes diuen això?”

-“doncs mira Júlia, efectivament són els pares els que posen els regals.. però...”

-“llavors és veritat?, m'heu enganyat !”- va tallar la nena amb els ulls plorosos.

-“No, no, escolta Júlia, mai t'hem enganyat perquè els Reis Mags sí que existeixen”

va respondre el pare agafant en braços a la Júlia.

-“Llavors no ho entenc !”

-“seiem que t'explicaré tota la història” -va dir el pare mentre seien plegats al sofà-.

“Quan el nen Jesús va néixer, tres Reis Mags d'Orient guiats per una gran estrella es van apropar al Portal per adorar-lo. Li van dur regals en prova d'amor. El més ancià dels Reis, en Melcior va dir:

-“És meravellós veure tant feliç a un nen!, hauríem de dur regals a tots els nens i nenes del món i veure el feliços que serien”

-“Oh sí!-va exclamar Gaspar- és una bona idea, però com ho farem per arribar a tants milions de nens i nenes en una sola nit?”

-“certament seria fantàstic -va dir en Baltasar- però encara que siguem Mags ens seria molt difícil recórrer tot el món en una nit lliurant regals. Però seria tant bonic!”

Els tres Reis es van posar molt tristos, però llavors en Baltasar, el Rei més positiu de tots va dir:

-“ja ho tinc!”

-“Baltasar- va dir el Rei Melcior- necessitaríem milions de patges, gairebé un per cada nen i nena. No existeixen tant patges!”.

-“Tens raó Melcior, -va dir en Baltasar- però que et semblaria si aconseguís no un, sinó dos patges per nen?”

-“Seria meravellós Baltasar- va dir en Gaspar-, però no serveix qualsevol, han de ser patges que estimin molt als nens!”.

-“Sí, es clar, això és fonamental – va dir en Melcior- i a més haurien de conèixer molt bé els desitjos dels nens i nenes, això és bàsic per un patge”.

-“Doncs digueu-me, benvolguts companys meus: hi ha algú que estimi més als nens i els conegui millor que els seus propis pares?”-va dir en Baltasar amb la mirada triomfant.

Els tres Reis es van mirar assentint i comprenen la gran idea del rei Baltasar. I amb la màgia poderosa que només tres grans Reis Mags i Savis tenen van dir:

-“ordenem que per Nadal, commemorant aquest moment, tots els pares i mares es converteixin en els nostres patges i que, en el nostre nom i de la nostra part, regalin als seus fills i filles els regals que desitgin. També ordeno que mentre els infants siguin petits, el lliurament dels regals es faci com si ho fessin els propis Reis Mags. Però quan els nens siguin suficientment grans per entendre això, els pares els explicaran aquesta història i a partir de llavors, cada Nadal, els nens i nenes també faran regals als seus pares en prova d’afecte. I recordaran que gràcies a Tres Reis Mags tots són més feliços” .

Llavors la Júlia es va aixecar, li va donar un petó al seu pare i li va dir:

-“Ara sí que ho entenc, i estic molt contenta. No sé si tindrè prou diners per a comprar-vos algun regal, però per l’any que ve ja en guardaré més”.

I mentre la Júlia i el seu pare s’abraçaven, des del cel els Tres Reis Mags contemplaven l’escena tremendament satisfets... un cop més.